

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ МЪЛЧАЛИВАТА КОЛОНИЯ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Скрид, Емерак и Улов витаеха бавно в черната нощ на космоса, опитвайки се да намерят следи от себеподобни в пробягващите под тях светове. Обхванала ги бе жаждата да странстват като всички останали обитатели на Деветия свят. В космоса бяха вече цяла вечност, но времето не е преграда за безсмъртните, а също и проблемът с търпението.

— Струва ми се, че чувствам нещо — рече Емерак. — Третият свят дава признаци на живот.

Бяха посетили вече процъфтяващите градове на Осмия свят и обитателите на колониите в Седмия, а старият скитник Скрид им показва пътя към почти непознатите спътници на гигантския Пети свят. Но сега бяха далеч от дома.

— Грещиш, момче — каза Скрид. — Третият свят се намира толкова близо до Слънцето, че там не е възможен никакъв живот. Помисли си само колко топло е там!

Емерак приbledня от яд.

— Нима не чувстваш живота там долу?! Не е много, но има. Може би вече си остарял, Скрид?

Скрид не обърна внимание на обидата.

— Мисля, че трябва да се връщаме. Не бива да се подлагаме на опасност толкова близо до Слънцето. Вече видяхме достатъчно.

— Не, Скрид, чувствам присъствието на живот — избухна Емерак. — И ако ти си старши в тройката, това съвсем не означава, че знаеш всичко. Просто си по-сложна форма от нас и е въпрос на време...

— Спокойно, Емерак — намеси се Улов. — Скрид, мисля, че този нехранимайко е прав. Аз също приемам някакви сигнали от Третия свят. Може там наистина да има някакви примитивни форми на живот. Ако сега не надникнем, ще бъде непостимо.

— Но Слънцето, Улов, Слънцето! Ще трябва да минем в опасна близост...

Скрид млъкна и те продължиха да се реят в пустотата, но подир време той каза:

— Добре де, нека погледнем.

Тримата промениха курса си и поеха към Третия свят. Планираха бавно през нищото, докато планетата не се покаже пред тях — едно въртящо се петнисто кълбо. Проникнаха невидимо в атмосферата и

леко се спуснаха към планетата. Опитваха се да уловят признаци на живот и с приближаването им сигналите наистина ставаха все по-отчетливи. Емерак иронично подхвърли, че добре би било понякога Скрид да се вслушва в мнението му. Беше повече от ясно: планетата е населена с някакви същества.

— Чуваш ли, Скрид? Слушай, слушай, старче!

— Добре де — раздразни се Скрид. — Убедихме се, че си прав. Никога не съм твърдял, че съм непогрешим.

— Скрид, идващите изпод нас сигнали-мисли са някак такива странни... Ослушай се — там няма разум — рече Улов. — Те не мислят!

— Прекрасно — зарадва се Скрид. — Ще им посочим пътя към цивилизацията и те ще се изкачат до нашето ниво. Няма да е трудно — все пак разполагаме с вечността.

— Да — съгласи се Улов. — Толкова са примитивни, че можем да направим от тях каквото си пожелаем. Ще наречем планетата Колонията на Скрид. Мога да си представя какво впечатление ще направи това на Съвета. Нова колония, открита от пътешественика Скрид и неговите двама смели приятели...

— Колонията на Скрид — харесва ми — отвърна Скрид. — Вижте, там лети някаква малка групичка. Хайде да влезем в контакт с тях. Какво ще кажете, добро начало...

Те се присъединиха към групата и заедно кацнаха на планетата. Скрид избра място, където се бе насъбрало голямо множество от индивиди, умело се приземи върху всичките си изящни крайници и с облекчение зае позата на покой. Улов и Емерак кацнаха наблизко.

— Не усещам съзнание в тях — оплака се Емерак, опитвайки се да открие разум в съществата наоколо. — Те изглеждат съвсем като нас. Тоест точно толкова, доколкото ние можем да си приличаме. Но не мислят.

Скрид изпрати пробен мисловен лъч. Той докосна един, после друг обитател на Третия свят.

— Много странно — каза той. — Струва ми се, че те току-що са се родили. Мнозина от тях смътно напомнят на течния стадий, а други дори на стадий пара. Изглежда благодарение на Емерак попаднахме на нещо много съществено.

— Прекрасно! — възкликна Улов. — Това е възможност да изучим на практика тези новородени същества.

— Приятно разнообразие — да намериш някой по-млад от самия теб — язвително подхвърли Емерак. — Толкова свикнах да ме смятат за младок, че ми става интересно да гледам наоколо тия бебета.

— Направо е потресаващо — и Улов се премести към мястото, където Скрид изучаваше едно от създанията. — Повече от милион десетилетия на нашата планета не е имало новородени, а тук са просто милиарди.

— Повече от два милиона десетилетия — поправи го Скрид. — Емерак е последният от своето поколение. Пък и не е нужно, възрастните особи живеят вечно, ако изключим, разбира се, нещастните случаи. Но сега за нас това е една прекрасна възможност да изучим новородени. Ще трябва да им дадем основите на цивилизацията и когато тези дребосъци се научат да се самоуправляват, ще докладваме за тях в Съвета. Тук, в Третия свят, ние можем да започнем от нулата. Това откритие ще се нареди до теорията за парата на Кодраник.

— Радвам се, че ме взехте със себе си — каза Емерак. — На младок като мен не се случва често такава възможност...

Внезапно той изкрещя от изненада и болка.

— Емерак? — повика го Скрид.

Никакъв отговор.

— Къде се скри бе, момче? Каква става? — попита Улов.

— Сигурно е някоя от поредните му хлапашки шеги. За пръв път каза нещо свястно и...

— Не, не. Аз наистина не го виждам. А ти?... Хей, Скрид, помогни ми!... Аз... аз умирам... Умирам, Скрид!

Усещането за болка, пронизало Улов, беше толкова реално, че Скрид потръпна.

— Улов! Улов!

За пръв път от хилядолетие, доколкото си спомняше, Скрид се изплаши и това непривично за него чувство обърка тънко балансирания му разум.

— Емерак! Улов! Защо не отговаряте?

„Нима това е краят? — помисли си Скрид. — Краят на всичко? Нима ще умрем тук, след толкова много години живот? Да умрем

самотни на тази унила планета, на милиарди мили от дома?“

Не можеше да приеме мисълта за смъртта, беше му безкрайно чужда. Той ги повика още веднъж, вече с по-силни импулси:

— Емерак! Улов! Къде сте?

В паниката си започна да излъчва мисловни лъчи във всички посоки, но в отговор долавяше само безсъзнателните отражения на новородените.

— Улов!

Нямаше отговор и Скрид усети как крехкото му тяло започва да се разрушава. Крайниците, с които толкова се гордееше, със сложни и изискани очертания, започнаха да губят формата си и да се стапят. Той нададе още един отчаян вик, усетил тежестта на преживените години, и долови отвсякъде умиращите мисли на новородените.

После съвсем се стопи и потече по купчинката, докато в същото време новородените снежинки на Третия свят гледаха встрани, без изобщо да подозират колко близка е и тяхната смърт.

Зад хоризонта се показваше Слънцето и щедро разливаше потоци смъртоносна светлина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.